

Szuverenitás vs. progresszívizmus

2024 március 15. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ma sem számíthatunk méltányosságra, csak saját magunkra.

Vajon gy?zhet-e a szuverenitás a progresszív narratíva fölött? Ha ez egy egyszer?en megválaszolható kérdés lenne, akkor könnyelm?en azt mondanánk: igen, gy?zhet. De ahogy az elmúlt ezer év magyar történelmében?

megtanultuk, Európa ezen részén a dolgok nem ennyire maguktól értetődtek. A magyar történelem folyamatos szuverenitásküzdelem, ha úgy tetszik, szabadságküzdelem volt. Ebből fakadhat az, hogy mi, magyarok pontosan értjük és tudjuk, a szuverenitásunk mekkora kincs. Erre különösképp március idusa napján nem is szükséges magyarázatot adni.

Ha megpróbáljuk beleképzelni magunkat a márciusi ifjak helyzetébe, arra gondolunk, mégis mi lehetett az, ami cselekvésre sarkallta őket az elnyomó Habsburgokkal szemben. Miért nem félték? Mitől volt bizonyosságuk afelől, hogy sikerrel járnak? A válasz a hitükben rejtett. Abban a meggyőződésükben, hogy bármi történik, az igazság az ő oldalukon áll. Ismervén a magyar nemzetet, tudták, hogy csakis felegyenesedve, felemelt tekintettel lehet a közéletet, a gazdaságot, a jogrendszert és a politikát gyökeresen megváltoztatható reformokba fogni. Hittek abban is, hogy a magyar nép a rabszolgasorsnál többre hivatott, és hogy vannak dolgok, amikért érdemes küzdeni. Mindemellett ha nem is tudták, de legalább sejteniük kellett, hogy elég egyetlen szikra ahhoz, hogy minden lángra lobbanjon.

A magyar jobboldallal sokszor próbálták meg éreztetni az elmúlt években, hogy páriák vagyunk, hogy egyedül harcolunk az igazságért. Március 15-e közeledtével azonban ez az érzés kicsit mintha elhalványulna. Jó ilyenkor összejönni, közösen emlékezni, és arra gondolni, hogy 176 évvel ezelőtt huszonéves értelmiségiek egy csoportja hogyan fordította ki 24 óra leforgása alatt a négy sarkából a világot. Egy bizonyos: a szabadságharcok megvívásához mindig kell, hogy legyenek olyan bátor emberek, akik nemcsak 1848-ban, hanem mindenkor megharcolják a maguk küzdelmeit. Küzdelmekből ugyanis nincs hiány. Gondoljunk csak bele, hogy olyan évet írunk, amikor több olyan választás is lesz, ami döntően rányomja a bélyegét a világ sorsának alakulására. Ezek közül kettő Magyarországról nézve is kiemelten fontos: az Egyesült Államokban tartandó elnökválasztás, valamint a minket közvetlenül is érintő európai parlamenti választás.

Gróf Széchenyi István, akinek fellépése nélkül elképzelhetetlen a 1848-ban kezdődő forradalmi átalakulás, a következőket mondta: „Reformokra szükségünk van, s akkor kellene magunkat reformálnunk, mikor az id? még a miénk, s kezünkben a hatalom, s ekképp mi jelölnénk ki a változások útkörét; mintsem addig várunk – mert hiába, haladnunk kell –, míg vagy igen kevesen vagy igen sokan fognak minket reformálni, és sem az id?, sem a hatalom többé nem lesz a miénk, s idegen kéz t?zi ki további pályaköreinket.” Széchenyi pontosan látta, hogy a magyarok ügyének felkarolásához az szükséges, hogy a szövetségi rendszerünkön belül – ami akkor a Habsburg trónt jelentette – minél teljesebb függetlenség érvényesüljön.

A helyzet közel kétszáz év leforgása alatt jottányit sem változott, csak most éppen a magyar miniszterelnök az, aki az elnyomó, progresszív, úgynevezett „européer” liberálisokkal szemben fölemeli a szavát, és megpróbál gátat szabni a globalista erők ármánykodásának. De ugyanez a helyzet Amerikában Donald Trump korábbi elnökkel is, aki az amerikai mélyállam és a már itthon is jól ismert Soros-féle nyílt társadalom ellen küzd a mezőnyben egyedülként, és próbál meg változtatni a dolgok jelenlegi állásán. Közös bennük, hogy a politika, amit képviselnek, újbeszélül mondva korántsem PC, ezért a haladók minden eszközzel megpróbálják megakadályozni, hogy ez a politikailag nem korrekt gondolkodás teret nyerjen, és ne adja isten szavazatok formájában manifesztálódjon a közelgő amerikai vagy az európai parlamenti választásokon. Az elnyomás eszközei persze különbözhetnek: a tengeren innen pénzbeli zsarolás, a tengeren túl börtönnel való fenyegetés, de mindkét esetben: elszigetelés, ellehetetlenítés. Nyugodtan mondjuk ki, nem más ez, mint ideológiai terror, végső soron a totalitarizmus egy puhább formája – csak most liberális köntösbe csavarva.

A kommunizmusban megedződött közép-európaiak számára nincs ebben semmi újdonság. Gondolhatunk itt a gyermekvédelem ügyére, amely szintén szorosan kapcsolódik napjaink szabadságküzdelmeihez. A különbség „csupán” annyi, hogy a kérdés ez esetben még húsba vágóbb, hiszen ha a gyermekek védelméről van szó, mindannyian rögtön megszólítva érezzük magunkat, azonnal a saját gyermekeinkre gondolva. Magyarországon egyelőre csak elborzadva olvassuk a híreket a nyugati országokból a 14 év alattiak nemátalakító műtéteinek engedélyezéséről, akár szülői beleegyezés nélkül is. Vagy stílusirányzat-kalauzokról, amelyekben meg akarják mondani nekünk, hogy mely nemekre utaló szavakat használhatjuk a kommunikációban és melyeket nem. Mi ebből nem kérünk. Ehelyett inkább azt üzenjük a progresszíveknek, hogy a gyermekeink védelméről nem vagyunk hajlandóak kompromisszumot kötni, hiába fenik a fogukat a woke elmebaj képviselői. Hiszen ne legyen kétségünk: ha az előbb említett példák még távoli problémáknak is tűnnek számunkra, egyre közelebb és közelebb kerül hozzánk ez a jelenség, ezért nekünk újabb és újabb ötletekkel kell elállnunk, és a csírájában kell elfojtanunk az ilyen és ehhez hasonló próbálkozásokat.

Emellett ne feledjük azt sem: 1848-hoz hasonlóan ma is szabadságharc zajlik, érdemes tehát az emlékezetünkbe vésní Batthyány Lajos, az első felelős magyar miniszterelnök mondását, amely úgy szól: „Hiába állunk az

igazságosság és jogszerűség talaján, nem számíthatunk méltányosságra, csak saját magunkra.”

Szánthó Miklós

A szerző az Alapjogokért Központ főigazgatója

Borítókép: Forradalom és szabadságharc 1848–49-ben. Talpra magyar! Bellony László festménye (Forrás: Wikipédia)

www.magyar nemzet.hu

Ajánló